

HEDEENDAAGSE DANS

De barre als een steun en martelwerktuig

Tijdens de achttiende editie van dansfestival CaDance in Den Haag staat traditie niet gelijk aan gemakkelijk en wordt het vrouwbeeld op de korrel genomen.

Door onze medewerker
Francine van der Wiel

Het zijn de mooiste momenten in een festival: ineens is daar het pareltje. Vaak onverwacht. In de achttiende editie van CaDance, het Haagse festival voor hedendaagse dans van Nederlandse bodem, is dat *We Are Nowhere Else But Here* van Stephen Shropshire. Een ontroerend duet over verbondenheid, op pianomuziek van Schubert en Beethoven die romantisch door een open deur naar binnen meandert. Traditioneler kan bijna niet - wat volgens sommigen gelijkstaat aan gemakkelijk, achterhaald.

Shropshire ontkracht die opvatting effectief door te demonstreren dat (fysieke) verbondenheid enorme alertheid vergt, met soms overleg en hardop tellen om samen te blijven, ondanks een eigen, deels geïmproviseerde frasering van de muziek. Jussi Nousiainen en Aimée Lagrange dansen bijna voortdurend hand in hand,

In *Attitude No 1* feat. *balanxinebaby* staat de relatie van ballerina en barre centraal.

in een technisch veeleisende choreografie vol grote, heldere bewegingen. Zo krijgt de toeschouwer een inkijkje in de praktijk van het samen-dansen, de kunst van het duet.

Wie wil, kan een politieke conno-

tatie toevoegen, maar het hoeft niet. Wat wel moet: een landelijke tournee. Die krijgt *EXIT pursued by a bear* van Arthur Rosenfeld niet: het is zijn - voorlopige - afscheidsvoorstelling. Of liever, een ironische terugblik op

zijn loopbaan (van Pina Bausch tot zijn succesvolle jeugdvoorstellingen) en op zijn eigen persoon (van eeuwig kind tot klagende, oude, Amerikaanse jood).

Binnen deze voorstelling nog een

pareltje: een kort duet met danseres Ana Teixidó, zijn vrouw. Hij 64, zij acht jaar jonger, maar wát een geconcentreerde zeggingskracht, wat een lichtvoetige, innige liefdesverklaring aan het dansen, aan elkaar.

De relatie in *Attitude No 1* feat. *balanxinebaby* (*You can't just rely on that body-ody-ody*) is die van de ballerina (Lenneke Vos, een ware ontdekking) en de barre, haar steun en martelwerktuig. Choreografe Florentina Holzinger trekt in deze solo - even verbijsterend anarchistisch en over the top als (soms) oergeestig - de vergelijking tussen de dagelijkse balletles aan de barre en een wortelkanaalbehandeling, met Vos als bevallige tandarts in witte jas.

Het vrouwbeeld in de klassieke dans wordt hardhandig op de korrel genomen, en terloops ook het hedendaagse theater. „Ik begrijp niet waarom mensen die naar het theater gaan nog bang zijn voor de tandarts”, mijmert tandarts Vos, die het gebit van een toeschouwer inspecteert en biologische tandpasta ontraadt.

Sommigen zullen Holzingers mafte exercities inderdaadeen affront tegen hun delicate theatersmaak vinden. Anderen blijven gefascineerd naar een theatrale evenwichtsact kijken.

CaDance festival t/m 12 feb.
Den Haag. Inl: cadance.nl

FOTO ALWIN POIANA